

KIÁLTÓ SZÓ

7. évfolyam, 33. szám

A kiskundorozsmai Keresztelő Szent János Plébánia hetilapja

2019. augusztus 18.

Evangélium

...” a tolvaj”...
(Lk 12,39)

Ne félj, te kisdéd nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot. Adjátok el, amitek van, és adjátok oda adomány gyanánt; készíttetek magatoknak el nem avuló erszényeket, kifogyhatatlan kincset a mennyben, ahol a tolvaj nem fér hozzá, és a moly meg nem rágja. Mert ahol a kincsetek, ott lesz a szívetek is. Legyen a csípőtök felővezve, a lámpásotok pedig meggyújtva. Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják, mikor visszatér a menyegzőről, hogy mihelyt jön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki. Boldogok azok a szolgák, akiket az úr ébren talál, amikor megérkezik. Bizony, mondom nektek: felővezi magát, asztalhoz ülteti őket, aztán megy, és kiszolgálja őket. S ha a második őrváltáskor vagy a harmadik őrváltáskor jön, és így találja őket, boldogok azok a szolgák. Azt is tudjátok meg: ha tudná a házigazda, hogy melyik órában jön a tolvaj, nem engedné betörni a házába. Ti is legyetek készen, mert amelyik órában nem is gondoltjátok, eljön az Emberfia.” Péter ekkor megkérdezte: „Uram! Nekünk mondod ezt a példabeszédet, vagy mindenkinek?” Az Úr így válaszolt: „Mit gondolsz, ki az a hű és okos intéző, akit az úr a házanépe fölé rendel, hogy idejében kiadja részüket az élelemből? Boldog az a szolga, akit ura ebben a munkában talál, amikor megérkezik. Bizony, mondom nektek: minden vagyona fölé rendeli őt. De ha ez a szolga azt mondja magában: „Késik az én uram”, és verni kezdi a szolgákat és szolgálókat, eszik-iszik és részegeskedik, megjön annak a szolgának az ura azon a napon, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyet nem ismer. Kegyetlenül megbünteti és a hűtlenek sorsára juttatja. Az a szolga pedig, aki ismerte ura aka-

ratát, de nem hajtotta végre azt és nem cselekedett akarata szerint, sok verést fog kapni. Aki pedig nem ismerte, és úgy tette azt, amiért büntetést érdemel, kevesebb verést kap. Mert attól, akinek sokat adtak, sokat fognak követelni, és attól, akire sokat bízta, többet fognak számon kérni. (Lk 12,32-48)

Az ószövetségi, pontosan előírt szertartásrend szerinti húsvéti vacsorán, a sok jelképes étel között az afikoman is az asztalra került. Ennek jelentése desszert. Egy másik magyarázat nem a héber, hanem a görög nyelvből vezette le a szó jelentését, miszerint az afikoman eljövétel. Egyértelműen a Messiás eljövételét értették alatta, akit a zsidók a mai napig várnak. A kovásztalan kenyeret kettétörték, egyik felét az étkezés elején, másik részét pedig a végén, desszertként fogyasztották el. Sok jelentésű ez a kenyértörés.

Egyrészt ha váratlanul megérkezik a Messiás, és minden étel elfogyott, ha mással nem, legalább ezzel az eldugott maradékkal meg tudják kínálni.

Aztán miután elrejtették a házban a kenyérszeletet, a vacsora elköltése után a gyermekek feladata volt, hogy ezt megkeressék, és megegyék.

Nevelő szándéka is volt ennek a látszólagos játéknak. Rögtön az étkezés elején felkeltették a gyermekek figyelmét, és közben feladatot adtak nekik, mondván, az ünnep végén ők fogják megkeresni és megenni a kenyeret. Így maradtak ébren egész éjszaka az egyébként korán elfáradó és álmos fiatalok.

Végül a törvény szerint az afikoman után már semmiféle más ételt nem lehetett enni. Ennek a kovásztalan kenyérnek az íze kellett, hogy megmaradjon utó- vagy záró ízként a résztvevők szájában.

Mindegy, hogy hogyan. Viccel, játékosan, vagy komolyan, de vir-

rasszatok!

Jézus kissé idegen hasonlatot használ, amikor második eljövételéről beszél. Tolvajnak nevezi magát. Nem abban az értelemben, hogy el akar tulajdonítani tőlünk valamit, hanem váratlanul és észrevétlenül lep meg minket.

Máté evangélista is ismeri ezt a történetet, és ő úgy tudja, hogy a tolvaj nem betör a házba, hanem alagutat ásva a föld alatt akar bejutni oda.

„Gondoljátok erre: Ha a ház ura tudná, hogy melyik órában jön a tolvaj, bizonyára virrasztana, és nem engedné, hogy házába betörjön (a föld alatt alagutat ásva jusson be az épületbe)” (Mt 24,43).

Csípőtök legyen felővezve, jelenti, nagyon figyeljetelek. A várakozás és a virrasztás kevés. A nagyon figyelésre van szükség. Tudom azt, hogy huncut a világ, figyelniem kell akár vásárlásnál, akár utazásnál, de bármilyen helyzetben is, meg ne tévedesszenek, félre ne vezessenek. Tudom, hogy nem élek örökké a Földön, valamikor meg fogok halni és eltemetnek. Ez egy éberség. Ez virrasztás. És mégis megdöbbenünk. Nem attól, hogy megtörténik, hanem attól, ahogyan történik. De így kell meghalni? Ilyen gyorsan, ilyen korán, ilyen kegyetlenül? Tudjuk, hogy betörhetnek a házba. Átugranak a kerítésen, beütik az ablakot, felfeszítik a zárat. De megdöbbenünk azon, hogy valaki veszi a fáradságot, állandóan dolgozik, és alagutat ás a ház alatt. Ki hallott már ilyet? Erről a virrasztásról beszél Jézus. Bármikor, bárkivel, bármi megtörténhet.

Ahogy Jézus, én is ugyanazzal a figyelmeztetéssel fejezem be a beszédet: „Legyetek ti is készen, mert olyan órában, amikor nem is gondoltjátok, (de úgy is, ahogy el sem tudjátok képzelni) jön el az Emberfia” (Lk 12,40).

G.F.

Bruno Ferrero:

A két jégtömb

Volt egyszer két jégtömb. A hosszú télen keletkeztek egy sziklás, bozóttal körbevett üregben, a hegyoldalt beborító erdő közepén. Makacs közönyösséggel méregették egymást. Viszonyuk meglehetősen hűvös volt. Néhány „jónapot”, egy-két „jóestét”. Semmi több. „Jégtörésről” szó sem volt. Mind a ketten azt gondolták a másiról: - Igazán eljöhetne hozzám! De a jégtömbök egyedül nem tudnak elmozdulni a helyükről. Így nem történt semmi, és a jégtömbök még jobban önmagukba zárkóztak.

Az üregben lakott egy borz, aki egy nap így fakadt ki:

- Milyen kár, hogy itt bent kell lennetek! Gyönyörűen süt a nap odakint!

A két jégtömb feljajdult. Kiskoruk óta tudták, hogy a nap a legnagyobb veszélyt jelenti számukra.

Meglepő módon azonban, most az egyik jégtömb azt kérdezte: - Milyen a nap?

- Csodálatos... Maga az élet. - válaszolta zavartan a borz.

- Csinálhatnál egy kis rést az odú tetején... Szeretném látni a napot! - mondta a másik.

A borz nem várta meg, amíg megismétli. Fúrt egy kis lyukat a gyökerek közé és a nap meleg, enyhe fénye aransugárként hatolt be az üregbe.

Néhány hónappal később egyszer délben, ahogy a napfény felmelegítette a levegőt, az egyik jégtömb észrevette, hogy olvadni kezd és kis patakká változik. Másképpen érezte magát, nem volt már többé ugyanaz a jégtömb, ami eddig. A másik jégtömb is ugyanezt érezte. Pár nap múlva a jégtömbökből két kis folyócska kezdett csordogálni. Ki is folyt az üregből és nem messze onnan, csillogó kis tavat alkottak,

amelyben az égből tükröződött.

A két jégtömb még érezte saját hidegségét, de ezzel együtt a törekénységét és a magányt. A közös aggodalmat és bizonytalanságot is. Felfedezték, hogy keletkezésük egyforma és valójában szükségük van egymásra.

Jött két tengelice és egy pacsirta, hogy szomjukat oltsák. A rovarok ott zümmögtek a tó körül, egy puha, hosszú farkú mókus pedig megfürdött benne.

És ebben a boldogságban ott tükröződött a két jégtömb, akik most szívet találtak maguknak.

Olykor elég egy napsugár. Egy kedves szó. Egy köszönés. Egy simogatás. Egy mosoly. Ilyen kevés dolog elég ahhoz, hogy boldoggá tegyük azokat, akik körülötünk élnek.

M.T.É.

Létige

18. v.: Jer 38,4-6.8-10; Zs 39; Zsid 12,1-4; Lk 12,49-53

19. h.: Bír 2,11-19; Zs 105,34-44; Mt 19,16-22

20. k.: Péld 4,10-15.18-27; Zs 65; Ef 4,17-24; Mt 7, 24-29

21. sz.: Bír 9,6-15; Zs 20; Mt 20,1-16a

22. cs.: Bír 11,29-39a; Zs 39; Mt 22,1-14

23. p.: Rut 1,1.3-6.14b-16.22; Zs 145; Mt 22,34-40

24. sz.: Jel 21,9b-14; Zs 144; Jn 1,45-51

25. v.: Iz 66,18-21; Zs 116; Zsid 12,5-7.11-13; Lk 13,22-30

Jean Vanier gondolatai

A férfi és nő tükör egymás számára: különbségeik világítják meg a másik számára, milyen is valójában. A nő felébreszti a férfiban a jóságot, a férfi pedig felébreszti a nőben, ami a legszebb és legnőiesebb benne.

K.L.-né és N.-né

Te kit választanál?

Az előző kérdésünkre a helyes válasz: **a fürjek** volt. A nép húsra áhítozott, amikor szél kerekedett, és fürjeket sodort magával a tenger felől. A nép két napon át fáradozott, hogy befogja a fürjeket. (Számok 11,30)

Új kérdésünk: **Ki mondta: „Emberek, nem lett volna szabad elindulnunk Krétáról.”**

(Ap.Csel. 27,21)

1. Heródes?
2. Zebedeus?
3. Keresztelő János?
4. Pál apostol?

A helyes válaszokat névvel és címmel ellátva, péntek estig dobják be a plébánia postaládájába. A helyes megfejtők között egy könyvet sorsolunk ki. A nyertes nevét a szeptember 1-i számban közöljük.

Az Antiochiai Szent Ignáccal kapcsolatos játék nyertese: **Csábi Ferencné** volt.

M.L.

Hirdetések

- Augusztus 19-én Mórahalmon lesz a Homokhátság Búcsú ünnepe. Este 17:30-kor koncert, 19:30-kor szabadtéri szentmise, mely a fáklyás körmenettel zárul Szent István király tiszteletére
- Augusztus 20-án államalapító Szent Királyunk ünnepén reggel 7 és délelőtt 9 órakor kezdődnek a szentmisék. A délelőtti szentmise után mindenkit szeretettel várunk a Művelődési ház előtti díszterre, ahol folytatódik az ünnepség.

P.Gy.

A plébánia elérhetőségei:

6791 Szeged-Kiskundorozsma,
Szent János tér 6.
tel.: (62) 461-228 és (20) 82-32-159
email: dorozsmaiplebania@gmail.com
web: <http://dorozsmaiplebania.hu>

Iroda nyitvatartása:

Hétfo - Péntek: 8:00-12:00

Számlaszámok:

OTP - Plébánia: 11735036-20051895
Sztriha Kálmán Alapítvány:
11735005-20545747
OTP számla - „Főoltárkép restaurálása”: 11735036-20053952

A szerkesztőbizottság tagjai: Gordos Ferdinánd (G. F. - felelős kiadó), Kósa Lászlóné (K.L.-né), Maróti László (M. L.), Moróné Tapody Éva (M. T. É.), Nagy-né Nyíró Katalin (N.-né), Pócsai György (P. Gy.), Szabó József (tördelés), Szalkai Attila (tördelés)